

Unia Europejska
Polityka Regionalna

info regio

| Nr 24 | grudzień 2007 |

panorama

Regiony jako partnerzy
Cel: Europejska Współpraca
Terytorialna

Spis treści

Regiony jako partnerzy *Cel: Europejska Współpraca Terytorialna*

INTERREG, niepotrzebny czy niezbędny?

Rola inicjatywy INTERREG jest nadal niezwykle istotna w łagodzeniu wpływu granic oraz tworzeniu poprawnie funkcjonującego rynku wewnętrznego.

Wywiad

Dirk Peters o Europejskim Ugrupowaniu Współpracy Terytorialnej

Świadectwa dobrych praktyk:

INTERREG IV

Świadectwa dobrych praktyk:

URBACT

Świadectwa dobrych praktyk:

INTERACT

Świadectwa dobrych praktyk:

ESPON

INTERREG w akcji: INTERREG IIIA

Reportaż: Usuwanie granic

Setki partnerstw w dziedzinie ochrony zdrowia, kultury, technologii, środowiska, społeczeństwa obywatelskiego i innych. Od PACTE do INTERREG IV - francusko-belgijska współpraca transgraniczna kwitnie.

INTERREG w akcji: INTERREG IIIB i IIIC

Zdjęcia (strony): Komisja Europejska (3, 4, 6, 7, 8, 9, 12, 25, 26), Thomas Dix/Stadt Weil-am-Rhein (1, 19), CRITT Charleville-Mézières (5), Carrefour Economie Technologie Enseignement (6, 21), INTERACT (11, 17), Sekretariat INTERREG IVC (14), URBACT (15), URBAN II Dortmund-Nordstadt (15), ESPON (18), Y4I (19), Celtic Enterprises (19), VIDEOCOM (19), Provincie West-Vlaanderen (20, 23), Mabiolac (20), CORELOG (24), RegEnergy (24), REVIT (24), CopraNet (24).

Okładka: „Most trzech krajów” - most dla pieszych i rowerzystów łączący Weil-am-Rhein (Niemcy) i Huningue (Francja), miejscowości położone niedaleko Bazylei (Szwajcaria).

Inni współautorzy: Pierre Ergo, Peter Fischer, Jean-Luc Janot, Eamon O'Hara.

Wydawca: Ana-Paula Laissy, Komisja Europejska, DG ds. Polityki Regionalnej.
Czasopismo jest drukowane w języku angielskim, francuskim i niemieckim na papierze z odzysku.

Dossier tematyczne jest dostępne w 22 językach Unii Europejskiej na stronie internetowej:
http://ec.europa.eu/regional_policy/index_en.htm

Teksty niniejszej publikacji nie stanowią zobowiązań prawnych.
Opinie wyrażone w niniejszej publikacji wyrażają poglądy autora i niekoniecznie odzwierciedlają stanowisko Komisji Europejskiej.

3	
8	
11	
12	
14	
15	
16	
17	
21	

INTERREG, niepotrzebny czy niezbędny?

Colin Wolfe⁽¹⁾

Jadąc z Brukseli do Luksemburga i dalej do Strasburga można by pomyśleć, że granice w UE przestały istnieć. Jednak nawet tutaj, w sercu Europy, rola inicjatywy INTERREG jest nadal niezwykle istotna w łagodzeniu wpływu granic oraz tworzeniu poprawnie funkcjonującego rynku wewnętrznego.

Čzęsto uczęszczana trasa ciężarówek, prowadząca przez Belgię, Francję i Luksemburg.

Nie wszystkie granice UE są barierami. Jadąc z Brukseli do Luksemburga i dalej do Strasburga – gdyby nie brać pod uwagę różnych cen paliw i innego koloru znaków drogowych – Europa wydaje się nie mieć granic.

Ale nawet tutaj, w sercu Europy, bariery istnieją. Szpitale się dublują, a policja, straż pożarna i pogotowie jeżdżą często wyłącznie do granicy i ani kilometra dalej. Przyczyną powodzi zagrażającej Twojej piwnicy mogła być burza szalejąca w dolinie rzeki położonej w innym kraju. Ośrodki biznesu i nauki na terenach przygranicznych rzadko mają charakter międzynarodowy – częściej ze sobą konkurują niż współpracują. Warto pamiętać, że opisane sytuacje mają miejsce w najbardziej zintegrowanym obszarze Europy. Jadąc na wschód od Strasburga nad Renem dotrzemy do innej wielkiej rzeki Europy, Dunaju. Tutaj granice są bardziej widoczne. Wozy straży pożarnej zatrzymują się na granicy nie z powodu problemów z ubezpieczeniem, tylko dlatego, że nie ma mostów umożliwiających pokonanie rzeki.

Europejska współpraca terytorialna

To właśnie te problemy uniemożliwiają UE działanie w najbardziej optymalnych warunkach. Podczas gdy różnorodność regionalna jest niewątpliwie bardzo pożądaną cechą Unii, brak połączeń między regionami należy postrzegać jako wadę.

Różnice w rozkładach jazdy pociągów są kłopotliwe, jeśli z ich powodu musisz czekać na stacji przygranicznej, ponieważ pociąg odjechał pięć minut przez Twoim przyjazdem. Zgubienie drogi z powodu różnic w oznakowaniu nie jest pozytywnym przykładem przyjaźni międzynarodowej.

Unijne programy INTERREG mają na celu rozwiązanie tych problemów. Część dotycząca współpracy przygranicznej (komponent A) skupia się na pojedynczych granicach lub (jak np. w Luksemburgu) na obszarach, w których zbiega się kilka granic. Współpraca transnarodowa (komponent B) dotyczy większych obszarów lub regionów międzynarodowych, jak np. Morze Bałtyckie lub Przestrzeń Alpejska i zajmuje się poważniejszymi problemami (zanieczyszczenie mórz, podnoszenie się linii śniegu). Współpraca międzynarodowa (komponent

Europejska współpraca terytorialna – podstawowe fakty

- Jeden z 3 celów polityki spójności UE (wraz z celami „Konwergencji” i „Konkurencyjności”)
- Znany pod nazwą „INTERREG”
- Obecnie trwa 4. edycja programów
- Budżet 2007–2013 > 8,7 mld euro (kwoty bieżące) (wzrost z 5,5 mld euro w latach 2000–2006)
- Około 70 programów w całej UE

(1) Naczelnik Wydziału ds. Współpracy Terytorialnej, DG ds. Polityki Regionalnej, Komisja Europejska.

Budowa nowej drogi pomiędzy Grecją i Bułgarią.

C) obejmuje wszystkie 27 państw członkowskich UE oraz Norwegię i Szwajcarię. Jeśli Europejczycy chcą się czegoś nauczyć od siebie nawzajem i jeśli nie chcemy bez przerwy odkrywać koła na nowo, komponent C ma wiele do zaoferowania.

INTERREG A – Współpraca przygraniczna

Współpraca przygraniczna polega głównie na „zmniejszaniu dystansu”. Niezależnie od tego, czy problemy przy granicach dotyczą infrastruktury (budowa mostów), rynków i usług (powiązanie uniwersytetów z biznesem i klientami) czy kultury lub barier językowych, celem INTERREG A jest ich rozwiązanie. Działania opierają się na uzgodnionych analizach przygranicznych i strategiach działania, sformalizowanych w postaci 52 programów przygranicznych. Komponent A obejmuje szereg kwestii, w tym:

- promowanie przedsiębiorczości, szczególnie rozwoju MŚP, turystyki, kultury i handlu przygranicznego;
- poprawę wspólnego zarządzania bogactwami naturalnymi;
- wspieranie powiązań pomiędzy obszarami miejskimi i wiejskimi;
- poprawę dostępu do sieci transportowych i komunikacyjnych;
- rozwój wspólnego użytkowania infrastruktury;
- działania administracyjne oraz związane z zatrudnieniem i równością szans.

Współpraca przygraniczna

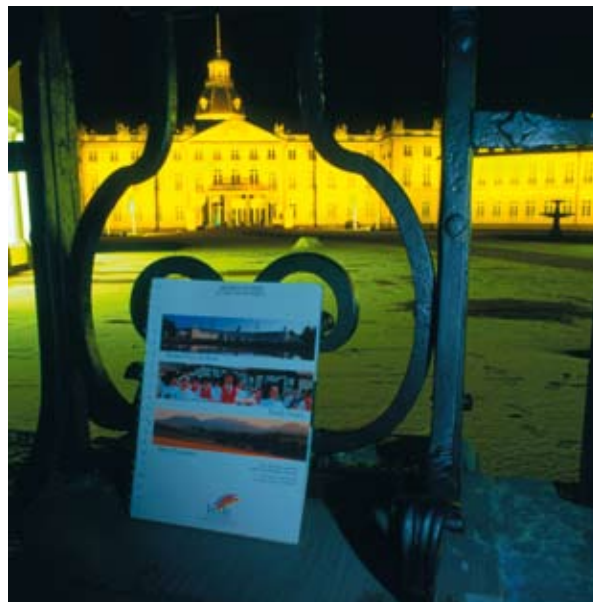
- Znana pod nazwą INTERREG KOMPONENT A
- 52 programy
- > 70% budżetu, tj. 5,4 mld euro

INTERREG B – Współpraca transnarodowa

Współpraca transnarodowa odbywa się na wyższym szczeblu. Dotyczy współpracy na poziomie obszarów, w regionach

leżących w kilku krajach. Podobnie jak w przypadku wspomnianego wyżej Morza Bałtyckiego oraz Przestrzeni Alpejskiej, inne programy obejmują strefy morskie, takie jak Morze Północne, Morze Śródziemne czy też Obszar Atlantycki lub duże regiony lądowe, np. Północno-Zachodnią lub Południowo-Wschodnią Europę. Ta szersza współpraca umożliwia opracowanie wspólnego podejścia do spraw dotyczących całych dorzeczy lub łańcuchów górskich. Programy nadają dodatkowy, ważny, europejski wymiar rozwojowi regionalnemu, stworzony w oparciu o analizy dokonane na szczeblu europejskim. To pozwala wyznaczyć wspólne priorytety i opracować skoordynowaną strategię działania. Dzięki temu możliwa jest merytoryczna współpraca w kwestiach takich jak korytarze komunikacyjne, zarządzanie powodziowe, międzynarodowe powiązania pomiędzy biznesem a światem nauki oraz rozwój bardziej dynamicznych i zrównoważonych rynków. Ponadto INTERREG B zapewnia ramy działania dla inwestycji strategicznych z innych źródeł o dużym potencjale, od funduszy dostępnych w ramach celu konwergencji po lewarowane instrumenty finansowe. Tematy objęte programem to m.in.:

- innowacje, w szczególności sieci uniwersytetów, instytucji naukowych, MŚP;
- środowisko, głównie zasoby wodne, rzeki, jeziora, morza;
- dostępność, w tym telekomunikacja, a szczególnie uzupełnianie sieci;
- zrównoważony rozwój miast, w szczególności rozwój policentryczny.

Miasto Karlsruhe (Niemcy) skorzystało z przygranicznego programu rozwoju turystyki, wspieranego przez INTERREG „PAMINA”.

Współpraca transnarodowa

- Znana pod nazwą INTERREG KOMPONENT B
- Obszary, duże regiony międzynarodowe
- 13 programów: Morze Północne, Morze Bałtyckie, Północne Regiony Peryferyjne, Morze Śródziemne, Przestrzeń Alpejska, Europa Południowo-Zachodnia, Europa Północno-Zachodnia, Europa Środkowa, Obszar Atlantycki, Europa Południowo-Wschodnia, Madera-Azory-Wyspy Kanaryjskie, Reunion, Region Karaibów
- > 25% budżetu, tj. 1,8 mld euro

INTERREG C – współpraca międzyregionalna

Współpraca międzyregionalna odbywa się na poziomie ogólnoeuropejskim i obejmuje wszystkie 27 państw członkowskich UE i nie tylko. W ramach programu tworzone są sieci mające na celu rozwój dobrych praktyk oraz łatwiejsze rozpowszechnianie udanych projektów wdrażanych w regionach. INTERREG C promuje pozytywne działania regionów, pomagając tym samym obszarom, które wciąż są na etapie inwestowania. Kluczową częścią tego komponentu jest inicjatywa „Regiony na rzecz zmian gospodarczych”, która – poprzez włączenie w działania wszystkich podmiotów tworzących politykę – jest czymś więcej niż tylko platformą wymiany dobrych pomysłów. Komisja Europejska także wspiera tę inicjatywę, udostępniając wiedzę specjalistyczną i doświadczenie w tworzeniu polityk, w celu przyspieszenia prac w dziedzinach takich jak społeczeństwo informacyjne czy zarządzanie zasobami morskimi. Pomysł polega na wykorzystaniu know-how – w szczególności nowych koncepcji – na jak najszerzą skalę. Kładzie się tu nacisk na powiązania z programami na rzecz konwergencji i konkurencyjności, co ma doprowadzić do przekształcenia pomysłów w inwestycje. Tematy działań obejmują:

- innowacje i gospodarkę opartą na wiedzy;
- środowisko i ochronę przed zagrożeniami.

Współpraca międzyregionalna

- Znana pod nazwą INTERREG KOMPONENT C, INTERACT, URBACT, ESPON
- Obejmuje całą UE, Norwegię i Szwajcarię
- Budżet: > 445 mln euro

Podsumowując, opisane programy współpracy terytorialnej podkreślają europejski wymiar działań:

- INTERREG A (współpraca przygraniczna) „zmniejsza różnice” i przyczynia się do usuwania barier na granicach;
- INTERREG B (współpraca transnarodowa) „rozwija obszary transeuropejskie”;

Ośrodek „Verein Frau und Arbeit” wspiera kobiety otwierające własne firmy w Salzburgu w Austrii.

Dwie dekady INTERREG

Komisja Europejska po raz pierwszy udzieliła wsparcia dla współpracy terytorialnej w 1989 roku, kiedy 14 grup projektów pilotażowych otrzymało na mocy **Artykułu 10 EFRR** około 21 mln ECU. Wspomniane projekty miały na celu rozwiązywanie problemów dotyczących rozwoju strukturalnego obszarów przygranicznych.

W 1990 roku, w oparciu o doświadczenie zdobyte dzięki projektom pilotażowym, Komisja stworzyła Inicjatywę Wspólnotową INTERREG. **INTERREG I** (1990–1994), który miał na celu przygotowanie terenów przygranicznych do Wspólnoty bez granic wewnętrznych, był wdrażany przy pomocy 31 programów operacyjnych, których budżet wynosił 1 082 mln ECU. Inicjatywa REGEN, zainaugurowana w tym samym roku jako dodatek do INTERREG, służyła stworzeniu brakujących powiązań w ramach transeuropejskiej sieci transportu i dystrybucji energii w regionach Celu 1.

INTERREG II (1994–1999) łączył cele programów INTERREG I i REGEN i był wdrażany poprzez 59 programów operacyjnych. Całkowity budżet inicjatywy wynosił 3 519 mln ECU (ceny z 1996 roku) i był podzielony na trzy oddzielne komponenty: INTERREG IIA (1994–1999) – współpraca przygraniczna; INTERREG IIB (1994–1999) – uzupełnienie sieci energetycznych; INTERREG IIC (1997–1999) – współpraca w dziedzinie planowania regionalnego, w szczególności zarządzania zasobami wodnymi.

INTERREG III (2000–2006) – dysponował całkowitym budżetem w wysokości ponad 5 mld euro i składał się z 3 komponentów: współpracy przygranicznej (komponent A, 53 programy), współpracy transnarodowej (komponent B, 13 programów), współpracy międzyregionalnej (komponent C, 4 programy).

Obejmujący lata 2007–2013 **INTERREG IV** stał się trzecim Celem Unijnej Polityki Spójności jako Cel „Europejska Współpraca Terytorialna”. Przyznano na niego środki w wysokości 8,7 mld euro, ponownie podzielone na trzy komponenty: 6,44 mld euro na współpracę przygraniczną, 1,83 mld euro na współpracę transnarodową i 445 mln euro na współpracę międzyregionalną.

- INTERREG C (współpraca międzyregionalna) „wykorzystuje wiedzę nt. rozwoju regionalnego” na poziomie europejskim.

Okres 2000–2006 pokazał, że takie podejście jest konieczne. Wsparcie otrzymało ponad 13 000 projektów, lecz dostępne środki pozwoliły zaspokoić tylko część zapotrzebowania. Oczekiwania na lata 2007–2013 są wyższe – pod względem liczbowym, strategicznym oraz z uwagi na oddziaływanie. Ten nowy okres programowy pozwoli nam powielić model jazdy na trasie „Bruksela–Luksemburg–Strasburg” w innych obszarach współpracy terytorialnej.

Cooperation objective 2007-2013 Crossborder Cooperation

Crossborder cooperation regions

Structural Funds 2007 - 2013: Transnational Cooperation Areas

Non-EU cooperation areas are indicative only and subject to modification.

© EuroGeographics Association for the administrative boundaries (NUTS regions)
Other administrative boundaries: Global Administrative Unit Layers (GAUL), FAO

Europejskie Ugrupowanie Współpracy Terytorialnej

Dyskusja grupowa podczas seminarium INTERACT.

Europejskie Ugrupowanie Współpracy Terytorialnej (EUWT) to nowy instrument unijny, mający na celu ułatwienie i promocję współpracy przygranicznej, transnarodowej i regionalnej. W przeciwieństwie do

struktur regulujących tego typu współpracę do 2007 roku, EUWT jest podmiotem prawnym, posiadającym związane z tym kompetencje i obowiązki. EUWT może zatem kupować i sprzedawać towary oraz zatrudniać pracowników. Dirk Peters, Prawnik w wydziale

prawnym w DG REGIO opowie nam o szczegółach tej inicjatywy.

P.: Uczestniczył Pan w negocjacjach na temat rozporządzenia w sprawie Europejskiego Ugrupowania Współpracy Terytorialnej (EUWT)⁽¹⁾. Dlaczego Komisja zaproponowała przyjęcie tego rozporządzenia?

O.: Pierwsze doświadczenie w zakresie programów i projektów współpracy Komisja zdobywała w 1990 roku przy inauguracji Inicjatywy Wspólnotowej INTERREG. W tym czasie różne systemy prawne i administracyjne były dużą przeszkodą dla płynnego wdrażania wspomnianych programów i projektów. W niektórych obszarach przygranicznych było możliwe utworzenie wspólnych podmiotów prawnych na podstawie traktatów dwu- lub trójstronnych w ramach „Europejskiej konwencji ramowej o współpracy transgranicznej” Rady Europy, podpisanej w 1980 roku w Madrycie. Jednak nawet dzięki temu dokumentowi nie można było rozwiązać wszystkich problemów,

(1) Rozporządzenie (WE) nr 1082/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Ugrupowania Współpracy Terytorialnej (EUWT), Dz.U. L 210, 31.7.2006, str. 19.

Współpraca w zakresie przekazywania organów do przeszczepów pomiędzy Szwecją a Danią.

w szczególności tych odnoszących się do współpracy przygranicznej. W wielu innych obszarach przygranicznych, zwłaszcza w nowych państwach członkowskich, takie konwencje w ogóle nie miały zastosowania. Dlatego też komisarz Barnier, który sam pochodzi z regionu przygranicznego (Sabaudia we Francji), zaproponował w 3. Sprawozdaniu w sprawie spójności gospodarczej i społecznej z 2004 roku nowy instrument prawny w formie struktury służącej współpracy europejskiej. Projekt rozporządzenia stanowił część pakietu legislacyjnego programów na lata 2007–2013, prowadzonych w ramach nowej Polityki Spójności.

P.: Czym jest Europejskie Ugrupowanie Współpracy Terytorialnej?

O.: EUWT to nowy instrument prawny w ramach prawa wspólnotowego, a nie prawa międzynarodowego (jak Madrycka Konwencja Ramowa). Tak jak w przypadku innych rozporządzeń, nowy przepis nie wymaga ratyfikacji lub negocjacji w postaci dwu- lub wielostronnych traktatów, lecz wchodzi w życie i ma bezpośrednie zastosowanie we wszystkich państwach członkowskich. A zatem Rozporządzenie umożliwia władzom regionalnym i lokalnym z różnych państw członkowskich, a także wielu podmiotom prawa publicznego lub zrzeszeniom władz, tworzenie wspólnych grup mających osobowość prawną w celu wdrażania programów i projektów współpracy.

P.: Mimo że EUWT jest lepszym narzędziem zarządzania niż inne istniejące narzędzia dostępne w ramach prawa międzynarodowego lub krajowego, państwa członkowskie niechętnie przystawały na nową propozycję. Jaka była tego przyczyna?

O.: Rzeczywiście trudno to zrozumieć, jeśli zgadzamy się z podstawową zasadą prawa wspólnotowego: jeśli gmina w jednym kraju członkowskim może utworzyć wraz z sąsiadującą gminą w tym samym państwie wspólny podmiot w celu zarządzania linią autobusową lub stacją uzdatniania wody, lub jeśli region może zarządzać parkiem przyrodniczym lub agencją rozwoju regionalnego wraz z innym regionem w tym samym kraju, wspólnotowe Rozporządzenie umożliwia im podjęcie tych samych działań z innymi regionami leżącymi za granicą, ale w Unii. Jest w tym aspekt niedyskryminacji. Niestety, niektóre władze centralne nadal postrzegają współpracę przygraniczną jako współpracę międzynarodową, a przecież tak naprawdę jest to wewnętrzna współpraca w ramach Wspólnoty lub – jak kto woli – w ramach jednolitego rynku.

P.: Czy Rozporządzenie, przyjęte ostatecznie jednogłośnie, odzwierciedla nieco ostrożne podejście państw członkowskich?

O.: Tak jest. Wyjaśnię dwie najbardziej kontrowersyjne sprawy: w pierwotnej propozycji Komisja nie przewidziała, że państwa członkowskie mogą same stać się członkiem EUWT; nie przewidziano także żadnej procedury kontroli

ex ante przeprowadzanej przez władze centralne. Jeśli chodzi o pierwszą sprawę: stwierdziliśmy, że w działania należy włączyć władze centralne, ponieważ kompetencje poszczególnych instancji znacznie się różnią w zależności od kraju, np. niektóre kompetencje landów w Niemczech odpowiadają uprawnieniom instytucji centralnych we Francji, gdzie władze regionalne dysponują mniejszymi uprawnieniami. Ten problem jest jeszcze lepiej widoczny w małych państwach członkowskich nieposiadających władz lokalnych. W takich przypadkach działania są prowadzone na szczeblu krajowym. Co do drugiej kontrowersyjnej kwestii: stało się jasne, że Rozporządzenie będzie mogło zostać przyjęte pod warunkiem, że państwa członkowskie będą mogły przeprowadzać kontrolę *ex ante*. Niemniej jednak należy pamiętać, że prawo do tworzenia EUWT, przyznane na mocy Rozporządzenia bezpośrednio władzom regionalnym i lokalnym, oznacza, że państwa członkowskie muszą zezwolić na udział w EUWT, za wyjątkiem sytuacji, w których nie będą spełnione pewne warunki. Artykuł 4 Rozporządzenia nie mówi, że państwo członkowskie może zezwolić na udział pod warunkiem spełnienia kilku wymogów. W odniesieniu do tej kwestii Komisja będzie czuwać nad poprawnym i skutecznym wdrożeniem Rozporządzenia.

P.: Jeśli chodzi o ten drugi aspekt wdrożenia Rozporządzenia: ludzie mówią o krajowej transpozycji przepisów przed rzeczywistym wdrożeniem Rozporządzenia. Czy rozporządzenie nie jest tak naprawdę dyrektywą?

O.: W czasie tygodnia OPEN DAYS 2007 odbył się szereg seminariów poświęconych konkretnie EUWT. Sytuacja była taka, że wielu przedstawicieli władz regionalnych i krajowych z UE i spoza niej chciało uczestniczyć w spotkaniach, lecz nie wystarczyło miejsc. Wiele z tych osób ma zamiar utworzyć wspólne EUWT! Prawdą jest, że niektórzy przedstawiciele szczebla krajowego starali się wyjaśnić, czemu nie powiadomili Komisji o przepisach krajowych (mieli na to czas do 1 sierpnia 2007 r.), co by umożliwiło wdrożenie Rozporządzenia, twierdząc, że Rozporządzenie jest „zamaskowaną” dyrektywą. W rzeczywistości Rozporządzenie EUWT jest zgodne z innymi rozporządzeniami w sprawie tworzenia podmiotów prawnych na mocy prawa wspólnotowego, które wyraźnie wymagają od państw członkowskich przyjęcia krajowych przepisów wdrażających. Tak było w przypadku Europejskiego Ugrupowania Interesów Gospodarczych (*European Grouping of Economic Interest*), Towarzystwa Europejskiego (*the European Society*) i Korporacji Europejskiej (*the European Corporation*). Nawet „zwykłe” rozporządzenia, takie jak rozporządzenie ustanawiające przepisy ogólne dotyczące funduszy strukturalnych⁽²⁾, wymagają (w niektórych państwach członkowskich) przyjęcia odpowiedniej ustawy w celu określenia poszczególnych obowiązków na poziomie centralnym i regionalnym. To jasne, że Komisja będzie dążyła do tego, aby wszystkie państwa przyjęły te przepisy. Jednak od 1 sierpnia 2007 roku państwa członkowskie nie mogą odmówić praw przyznanych bezpośrednio na mocy Rozporządzenia, umożliwiających regionom utworzenie EUWT, nawet jeśli wspomniane zasady nie zostały jeszcze w tych krajach przyjęte. Zatem jest to inne rozwiązanie niż dyrektywa.

P.: Patrząc na poziomie praktycznym – do jakiego rodzaju współpracy można wykorzystać EUWT?

O.: Możemy wyróżnić cztery rodzaje współpracy wymienione w Rozporządzeniu: 1) wdrażanie programów współpracy terytorialnej lub 2) projektów współfinansowanych ze środków funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności, 3) przeprowadzanie innych, ukierunkowanych działań związanych ze współpracą terytorialną z lub 4) bez udziału środków wspólnotowych. Słowo „terytorialny” obejmuje wszelkie formy współpracy: współpracę przygraniczną, transnarodową i międzyregionalną. Aby wdrożyć wspomniane działania, EUWT może stworzyć własną strukturę, dysponować majątkiem i zatrudniać pracowników.

P.: Czy może Pan podać kilka przykładów?

O.: Jeśli chodzi o pierwszy rodzaj współpracy: niektóre programy w ramach nowego celu Europejskiej Współpracy Terytorialnej będą zarządzane przez EUWT, działającej jako instytucja zarządzająca programu (np. „Grande Région” wokół Luksemburga, z regionami partnerskimi w Belgii, Francji i Niemczech). Kluczową zaletą będzie fakt, że EUWT, które ma osobowość prawną, będzie podpisywać umowy z głównym beneficjentem, niezależnie od siedziby tego głównego partnera. Projekty współpracy (rodzaj 2) mogą obejmować transport przygraniczny lub transgraniczną opiekę zdrowotną w ramach programu związanego z celem „Współpraca” lub w ramach dwóch „krajowych” programów konwergencji. Inne programy wspólnotowe, jak np. 7. Program Ramowy na rzecz badań naukowych i rozwoju technologicznego lub Program Ramowy na rzecz konkurencyjności i innowacji, mogą dofinansowywać projekty współpracy przedstawione przez jednostki z dwóch państw członkowskich (rodzaj 3). I wreszcie czwarta kategoria może dotyczyć konkretnych projektów bez finansowania wspólnotowego (lub po nim) czy też platform o charakterze „zarządczym”, tworzących stałą i prawną strukturę Euroregionu, obejmującego pewien obszar przygraniczny lub transnarodowy.

P.: Czy na koniec może Pan coś powiedzieć o sposobie tworzenia EUWT?

O.: Przyszli członkowie EUWT muszą sporządzić konwencję oraz statut, który należy przedstawić odpowiednim władzom krajowym. Władze te mają trzy miesiące na wyrażenie zgody na udział przyszłych członków w inicjatywie. Wszelkie odpowiedzi odmowne muszą zostać uzasadnione. W dniu rejestracji lub publikacji statutu EUWT uzyskuje osobowość prawną. Komisja ściśle współpracuje z Komitetem Regionów⁽³⁾ oraz z programem INTERACT⁽⁴⁾, aby wspierać działania i służyć radą regionom, które (cytując komisarz Hübner) chcą podjąć „zdecydowane kroki w celu skorzystania z możliwości współpracy przygranicznej” stworzonych na mocy Rozporządzenia EUWT. Chciałbym zakończyć moją wypowiedź parafrazą tegorocznego hasła tygodnia OPEN DAYS: EUWT: „Czas na rezultaty!”.

(2) Rozporządzenie (WE) nr 1083/2006, Dz.U. L 210, 31.7.2006, str. 25.

(3) www.cor.europa.eu/en/activities/egtc_studies.htm

(4) www.interact-eu.net

„Od INTERREG IIIC do INTERREG IVC – kolejny krok w stronę celów z Lizbony i Goeteborga”

Michel Lamblin, Dyrektor Programu INTERREG IVC

Nowy program współpracy międzyregionalnej (w skrócie „INTERREG IVC”), przyjęty przez Komisję Europejską we wrześniu 2007 roku, otrzyma z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego

środków w wysokości 321 mln euro. Program będzie prowadzony w latach 2007–2013 i obejmie wszystkie 27 państw członkowskich oraz Norwegię i Szwajcarię, które wniosą swój własny wkład finansowy. Celem programu jest stworzenie ram dla wymiany doświadczeń pomiędzy regionalnymi i lokalnymi instytucjami z różnych krajów. Tematy współpracy to wspólne wyzwania w dziedzinach takich jak globalizacja, zmiany demograficzne, dostawy energii oraz zmiany klimatyczne.

Równocześnie z uruchomieniem nowego programu kończą się projekty INTERREG IIIC. We wspomniane programy zaangażowanych było ponad 2600 partnerów działających w ramach 263 różnych operacji, przy udziale regionów z wszystkich państw członkowskich. Niemal połowa działań dotyczy rozwoju gospodarczego, tworzenia miejsc pracy, przedsiębiorczości, społeczeństwa informacyjnego i innowacji technologicznych. Świetne wyniki osiągnięto w zakresie wyróżniania dobrych praktyk i – co ważniejsze – wymiany tych praktyk pomiędzy regionami.

Jak wygląda sytuacja na kolejny okres budżetowy 2007–2013? Współpraca międzyregionalna będzie się dalej rozwijać w ramach programu INTERREG IVC. Nowy program będzie czerpał z sukcesów IIIC. Niektóre elementy starego podejścia zostaną zachowane. Jednocześnie zostaną także wdrożone nowe priorytety i sposoby działania.

Projekt INTERREG „ChangeLAB” ma na celu promowanie ekologicznych wzorców konsumpcji, bez uszczerbku dla jakości życia i dobrobytu.

Cieszę się z takiej kontynuacji współpracy międzyregionalnej. Ważne jest, aby władze regionalne i lokalne mogły dalej współpracować i korzystać ze wzajemnych doświadczeń. To pokazuje, że Komisja Europejska i państwa członkowskie uznają współpracę regionalną za skuteczne narzędzie doskonalenia polityk regionalnych. Jest to szczególnie istotne z uwagi na fakt, że regiony –

przy odpowiednim wsparciu – mogą się w znacznym stopniu przyczynić do osiągnięcia celów z Lizbony i Goeteborga.

Cele z Lizbony i Goeteborga: główne filary INTERREG IVC

Cele z Lizbony i Goeteborga (nazwane w ten sposób po szczytach Rady Europejskiej odbywających się w tych miastach w 2000 i 2001 roku) obejmują strategię na rzecz zwiększenia konkurencyjności UE oraz osiągnięcia zrównoważonego wzrostu. Skupiając się na osi gospodarczej (Lizbona) i środowiskowej (Goeteborg), regiony uznano za kluczowych partnerów w osiągnięciu tych celów.

Dlatego też przyszłe działania będą oparte na dwóch priorytetach: innowacjach i gospodarce opartej na wiedzy oraz środowisku i zapobieganiu zagrożeniom. W ramach tych dwóch priorytetów wyodrębniono dziewięć podtematów. Ok. 55% z dostępnych 321 mln euro przeznaczono na priorytet 1 (gospodarka), 39% na priorytet 2 (środowisko), a 6% na techniczne wsparcie programów. Obecnie około 75% działań INTERREG IIIC dotyczy tych priorytetów.

W przeciwieństwie do programu INTERREG IIIC, który był podzielony na cztery regiony administracyjne, INTERREG IVC ma jedną Instytucję Zarządzającą (Region Nord-Pas de Calais) oraz Wspólny Sekretariat w Lille (Francja). Cztery punkty informacyjne (punkty kontaktowe dla projektów i regionów) są rozmieszczone w różnych częściach Europy – w Rostocku (Niemcy), w Katowicach (Polska), w Walencji (Hiszpania) i w Sekretariacie w Lille.

W ramach INTERREG IVC możliwe są dwa rodzaje działań: Projekty „Inicjatywy Regionalne”, które skupiają się na wymianie doświadczeń i dobrych praktyk, oraz projekty „Kapitalizacji” (w tym projekty Szybkiej Ścieżki), mające na celu optymalne włączenie wyników i dobrych praktyk do głównego nurtu polityki.

Zainteresowanie programem INTERREG IVC już jest bardzo duże. Wspólny Sekretariat Techniczny może wspierać wnioskodawców na różne sposoby – poprzez Najczęściej Zadawane Pytania, seminaria dla głównych wnioskodawców oraz konsultacje indywidualne. Wszystkie informacje można pobrać ze strony internetowej INTERREG IVC.

INTERREG IVC

Główna działalność: Współpraca międzyregionalna
Wkład UE (EFRR): 321 000 000 euro

Kraje biorące udział: 27 państw członkowskich UE, Norwegia i Szwajcaria

Instytucja Zarządzająca: Region Nord-Pas de Calais (Francja)

Kontakt: info@interreg4c.net (<http://www.interreg4c.net>)

„Od URBACT I do URBACT II: nowa era współpracy i wymiany doświadczeń między miastami”

Anne-Laure Guignard, Manager ds. Komunikacji, URBACT

URBACT został stworzony przez Komisję Europejską i 14 państw członkowskich w celu rozpowszechnienia międzynarodowej wymiany doświadczeń pomiędzy miastami biorącymi udział w programach URBAN I i II. Od 1 maja 2004 roku wszystkie miasta z nowych państw członkowskich mogą także wziąć udział w tej inicjatywie, która ma na celu zebranie i rozpowszechnienie wiedzy we wszystkich europejskich miastach.

URBACT I 2002–2006: laboratorium dla ambitnych obszarów

W URBACT I wzięło udział 230 miast, z czego jedna trzecia z nowych państw członkowskich. Program skupiał się na tworzeniu i wspieraniu sieci i grup roboczych w celu rozwiązania problemów związanych z rewitalizacją miast, rozwojem lokalnym, społeczeństwem obywatelskim i młodzieżą.

- **20 sieci tematycznych:** utworzonych wokół określonych aspektów polityki miejskiej, działających zgodnie ze zintegrowanym podejściem. Każda sieć

opracowała własną metodologię, kluczowe kwestie i projekty praktyczne.

- **8 tematycznych grup roboczych:** przez 18 miesięcy w grupach roboczych pracowali praktycy, eksperci i naukowcy. Omawiali konkretny temat mający szczególne znaczenie dla europejskich miast i priorytetów Wspólnoty.
- **Transfer wiedzy (np. inicjatywa „wsparcie dla miast”):** skierowany głównie do nowych państw członkowskich, w celu wsparcia miast poprzez umiejętności i wiedzę w zakresie tworzenia i rozwijania zintegrowanych strategii miejskich, dostarczane przez ekspertów w dziedzinie zintegrowanej polityki miejskiej (obejmował 43 miasta z 8 krajów).
- **Narzędzia kapitalizacji.** Kapitalizacja opiera się na kilku narzędziach i zasobach udostępnianych podmiotom lokalnym: dokumenty tematyczne na stronie internetowej, oddziałujące ze sobą tematyczne grupy robocze, konferencje tematyczne.

Targi URBAN II w Dortmund-Nordstadt, Niemcy.

URBACT II 2007–2013: nowe wyzwanie

Nowy Program Operacyjny został zatwierdzony 2 października 2007 roku, a URBACT II został oficjalnie zainaugurowany podczas listopadowej konferencji w Berlinie. Priorytety nowego programu są zgodne z celami z Lizbony i Goeteborga w dziedzinie zrównoważonego rozwoju miast i z nową inicjatywą Komisji „Regiony na rzecz zmian gospodarczych”. Określono dwa priorytety tematyczne:

Priorytet 1: Miasta, motory rozwoju i zatrudnienia

- promowanie przedsiębiorczości;
- poprawa innowacyjności oraz gospodarki opartej na wiedzy;
- zatrudnienie i kapitał ludzki.

Priorytet 2: Atrakcyjne i spójne miasta

- zintegrowany rozwój obszarów zdegradowanych i zagrożonych degradacją;
- integracja społeczna;
- środowisko miejskie.

Zasięg programu URBACT II jest szerszy niż w przypadku URBACT I. W URBACT II mogą wziąć udział wszystkie miasta z UE, Norwegii i Szwajcarii oraz władze lokalne i wyższe uczelnie.

Aby zwiększyć wpływ i wzorcowy charakter wymiany doświadczeń, w przyszłości każde miasto partnerskie będzie zobowiązane stworzyć – w oparciu o **lokalną grupę wsparcia – lokalny plan działania**. W prace sieci tematycznych i grup roboczych, w możliwie jak największym stopniu, włączą się **Instytucje Zarządzające** Programami Operacyjnymi. Już ogłoszono zaproszenie do składania wniosków w sprawie utworzenia sieci tematycznych i grup roboczych.

Zostaną także stworzone bieguny tematyczne pozwalające czuwać nad tym, aby rzeczywiście korzystano z dostępnej wiedzy. Ponadto w wielu państwach członkowskich zostaną zorganizowane krajowe punkty kontaktowe i konferencje regionalne, których zadaniem będzie przekazywanie informacji pomiędzy podmiotami programu URBACT II i lokalnymi uczestnikami.

URBACT II

Główna działalność: współpraca transnarodowa w dziedzinie zintegrowanego rozwoju miast

Wkład UE (EFRR): 53 319 170 euro

Kraje biorące udział: 27 państw członkowskich UE, Norwegia i Szwajcaria

Instytucja Zarządzająca: Francuskie Ministerstwo Polityki Miejskiej

Kontakt: www.urbact.eu

Renowacja architektury w Wiedniu, Austria.

„INTERACT: promowanie dobrego zarządzania w programach współpracy”

Sarah Hayes, Kierownik Instytucji Zarządzającej INTERACT

Program INTERACT (*INTERREG Animation, Cooperation and Transfer* – Inspiracja, współpraca i przekaz w programie INTERREG) jest skierowany

do instytucji i podmiotów odpowiedzialnych za zarządzanie i wdrożenie Europejskich Programów Współpracy Terytorialnej. INTERACT zapewnia wsparcie i doradztwo na wszystkich etapach programu w celu promowania dobrego zarządzania.

INTERACT skupia się na technikach zarządzania oraz na kwestiach związanych z ukierunkowaniem strategicznym, z sieciami instytucjonalnymi i tematycznymi. Program, który nieustannie stara się dostosować do punktu widzenia beneficjenta i włączyć go w jak największym stopniu w proces wdrażania, tworzy i umacnia cykl wymiany – partnerzy uczą się od siebie nawzajem i wspólnie wzmacniają współpracę terytorialną.

W okresie 2007–2013 wszystkie Europejskie Programy Współpracy Terytorialnej staną przed nowymi wyzwaniami i będą musiały się dostosować do rosnącego znaczenia przepisów krajowych. Programy będą także w większym stopniu zgodne ze strategią z Lizbony i Goeteborga. W niektórych obszarach współpracy dodatkowym wyzwaniem będzie praca

pozwalające na poprawę skuteczności działania i wdrożyć programy umożliwiające lepsze rozwiązanie nowych problemów. Program INTERACT będzie nadal oferował produkty i usługi pomagające instytucjom i podmiotom zaangażowanym w ten proces. Trzy główne cele INTERACT to:

- zwiększenie skuteczności zarządzania programem;
- poprawa skuteczności wdrażania programu;
- ułatwienie przekazywania know-how i wymiany wiedzy pomiędzy programami i komponentami.

Aby to osiągnąć, INTERACT będzie stosować podejście regionalne. Programami będzie się zajmować Sekretariat INTERACT w Wiedniu oraz cztery Punkty INTERACT: w Walencji (Hiszpania), Viborgu (Dania), Wiedniu (Austria) i w Turku (Finlandia), które będą obsługiwały regionalne programy przygraniczne i transnarodowe.

Główne tematy prac w ramach INTERACT to m.in.: zarządzanie programami i finansami; zarządzanie projektem i wsparcie; kapitalizacja INTERREG; strategiczne planowanie programów; audyt i kontrole; monitoring i ocena; komunikacja; współpraca zewnętrzna.

W ramach pierwszego programu INTERACT stworzono szereg produktów i usług. Nowy projekt dostosuje je do kolejnej edycji programu. Poprzez seminaria, konferencje, usługi doradcze, podręczniki i narzędzia internetowe INTERACT będzie dążył do ułatwienia i uproszczenia codziennego zarządzania Europejskimi Programami Współpracy Terytorialnej.

Więcej informacji i planowane wydarzenia:

www.interact-eu.net

Seminarium INTERACT w Budapeszcie, Węgry.

z krajami kandydackimi i potencjalnie kandydackimi do UE oraz z nowymi państwami członkowskimi.

Zarówno nowe jak i doświadczone instytucje będą musiały znaleźć innowacyjne rozwiązania,

INTERACT II

Główna działalność: Informowanie o Europejskiej Współpracy Terytorialnej.

Wkład UE (EFRR): 34 033 512 euro

Kraje biorące udział: 27 państw członkowskich UE, Norwegia, Szwajcaria i kraje sąsiadujące

Instytucja Zarządzająca: Kancelaria Federalna Austrii

Kontakt:

interact@interact-eu.net (www.interact-eu.net)

„ESPON: zrozumieć planowanie przestrzenne w Europie”

Peter Mehlbye, Dyrektor jednostki koordynującej ESPON

Europejska Sieć Obserwacyjna Planowania Przestrzennego (ESPON), zainaugurowana w 2002 roku, to program prowadzony w ramach funduszy strukturalnych.

Jego najważniejszym zadaniem jest badanie dynamiki terenów europejskich. Główna uwaga skupia się na strukturach terytorialnych, trendach, perspektywach oraz na wpływie polityki UE na regiony Unii Europejskiej. Dostarczane informacje o regionach i miastach Europy są porównywane w celu wsparcia rozwoju polityki, wzrostu i tworzenia miejsc pracy.

Aby dostarczyć informacje i wiedzę na temat różnorodności w Europie, pierwszy program ESPON przeprowadził kilka projektów badawczych i analiz. W sumie międzynarodowe grupy projektowe zrealizowały 34 programy badawcze. W pracę zaangażowało się ponad 130 różnych instytucji europejskich i 600 badaczy, tworząc tym samym europejską społeczność naukową w dziedzinie europejskiego planowania przestrzennego.

W krótkim czasie program ESPON przedstawił zupełnie nową wiedzę na temat trendów w dziedzinie planowania przestrzennego, wpływu polityki UE oraz możliwości rozwoju i przyszłych ścieżek rozwoju na terenie Europy. Wyniki uzyskane przez ESPON zostały udostępnione politykom, uczestnikom i innym podmiotom interesującym się planowaniem przestrzennym w Europie. Dane, wskaźniki i mapy są także dostępne na stronie internetowej ESPON oraz w licznych publikacjach.

Wnioski z badań ESPON zostały wykorzystane w różnych dokumentach politycznych, zwłaszcza na szczeblu europejskim, i coraz częściej są włączane do krajowych i regionalnych strategii rozwoju. Były one także pomocne w ramach transnarodowych i przygranicznych projektów współpracy. Coraz częściej uznaje się, że kwestie dotyczące rozwoju regionów, miast i większych obszarów powinny być rozpatrywane także z perspektywy europejskiej.

Nowy program ESPON 2013

Program ESPON 2013, który zostanie zainaugurowany w styczniu 2008 roku, zapewni ciągłość działań oraz nowe, innowacyjne podejście poprzez wzmocnienie roli Europejskiej Sieci Obserwacyjnej Rozwoju Terytorialnego i Spójności Terytorialnej.

Misją programu polega na wspieraniu rozwoju polityki spójności terytorialnej oraz harmonijnego rozwoju terytorium Europy. Analizie zostanie poddanych szereg kwestii społeczno-gospodarczych, środowiskowych i kulturowych. O tematach będą decydować twórcy polityki. W ciągu najbliższych 7 lat zostaną udostępnione porównywalne informacje, dane, analizy i scenariusze, stymulując tym samym bardziej całościowe podejście do rozwoju regionów, miast i większych obszarów. To umożliwi uruchomienie kapitału terytorialnego i niewykorzystanego potencjału oraz przyczyni się do poprawy konkurencyjności Europy oraz europejskiej spójności terytorialnej i współpracy.

Szczegółowe analizy wraz z regionami i miastami

Nowym elementem programu ESPON 2013 jest wprowadzenie ukierunkowanych analiz, przeprowadzanych na życzenie użytkowników. To podejście zakłada bardziej intensywne wykorzystanie obecnych wyników, wspólnie z różnymi zainteresowanymi podmiotami. Celem jest lepsze zrozumienie szerszego kontekstu przestrzennego, przeprowadzenie porównań z innymi obszarami, regionami i miastami oraz stworzenie nowej dynamiki rozwoju, nadając rozważaniom europejski wymiar i charakter.

Więcej informacji i planowane wydarzenia:

<http://www.espon.eu/>

Program ESPON 2013

Główna działalność: Obserwacja planowania przestrzennego w Europie

Wkład UE (EFRR): 47 000 000 euro

Kraje biorące udział: 27 państw członkowskich UE, Islandia, Lichtenstein, Norwegia i Szwajcaria

Instytucja Zarządzająca: Luksemburskie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Rozwoju Terytorialnego

Kontakt: info@espon.eu (<http://www.espon.eu/>)

Nowe informacje na temat kierunków planowania przestrzennego.

INTERREG IVA REGION EMS-DOLLART

Y4I – Kuźnia młodych innowatorów

Koszt całkowity: 679 490 euro
Wkład UE: 412 665 euro

„Młodzież na rzecz innowacji” (Y4I) to projekt pilotażowy, służący nauczaniu młodzieży wszystkich aspektów innowacji. Cele to: zwiększenie potencjału innowacyjnego regionów, zapewnienie MŚP wykwalifikowanych pracowników oraz zwiększenie ich świadomości na temat badań naukowych na szczeblu UE. W okresie pilotażowym (październik 2005 – czerwiec 2007) Y4I był wdrażany w regionie Weser-Ems (Niemcy), we współpracy z Andaluzją (Hiszpania), woj. lubelskim (Polska), Karelią (Finlandia), Regionem Południowo-wschodnim (Grecja) i Górna Austria (Austria). Projekt był finansowany z Programu Operacyjnego „Zmiany na granicach” INTERREG IIIC. Działania projektowe obejmowały wdrożenie innowacyjnego programu nauczania w 23 szkołach pilotażowych i na uniwersytetach w 6 regionach. W wyniku tej inicjatywy „młodzi naukowcy” stworzyli 52 mini-projekty badawcze na praktyczne tematy związane z obszarami przygranicznymi. Y4I będzie kontynuowany jako projekt przygraniczny pomiędzy Holandią i Niemcami i będzie finansowany przez Region Ems-Dollart (INTERREG IVA).

Daniel Kipp, Kierownik Projektu, Europe Direct Oldenburg, Dieter Meyer Consulting Group GmbH
kipp@eurooffice.de
www.y4i.net

INTERREG IIIA OBERHEIN-MITTE-SÜD

„Most trzech krajów” dla pieszych i rowerzystów

Koszt całkowity: 8 259 863 euro
Wkład UE: 1 680 000 euro

„Budowa «Mostu trzech krajów» połączyła gminy Weil am Rhein w Niemczech i Huningue we Francji, które leżą po dwóch stronach Renu, niedaleko Bazylei w Szwajcarii (stąd nazwa mostu). Konstrukcja, mierząca 248 m, jest najdłuższym samonośnym mostem dla pieszych i rowerzystów na świecie. Oficjalne otwarcie nastąpiło 30 marca 2007 roku. Lokalni mieszkańcy z obu stron Renu uczcili to wydarzenie pod koniec czerwca dwudniowym «świętem na moście». Dla gmin przygranicznych most stał się znakiem przyjaźni francusko-niemieckiej, atrakcją turystyczną i – dzięki swojemu kształtowi, przypominającemu łęgę – symbolem pokoju”.

Wolfgang Dietz, Burmistrz miasta Weil am Rhein.
Roland Igersheim, Przewodniczący Communauté de Communes des Trois Frontières
stadt@weil-am-rhein.de

INTERREG IIIA WALIA/IRLANDIA

Celtyckie Firmy: edukacja przedsiębiorczości

Koszt całkowity: 1 305 549 euro
Wkład UE: 962 765 euro

„Projekt «Celtyckie Firmy» promował przedsiębiorczość w szkołach zachodniej Walii i południowo-wschodniej Irlandii poprzez przedstawianie „prawdziwych doświadczeń biznesowych». Maks. 5-osobowe zespoły uczniów brały udział w tworzeniu i prowadzeniu „prawdziwej spółki” przez okres do 6 miesięcy. To pozwoliło im zdobyć umiejętności niezbędne do zarządzania firmą. Dobrze prosperujące firmy brały udział w dorocznym, walijsko-irlandzkim konkursie oraz zorganizowały wizyty poznawcze. Uczestnicy we wszystkich szkołach kontaktowali się na różne sposoby, m.in. poprzez wideokonferencje. Nauczyciele także zdobyli umiejętności w zakresie nauczania przedsiębiorczości, dzięki gotowemu programowi rozwoju. Doradcy kariery włączyli kwestie związane z przedsiębiorstwem do swoich programów doradczych, a projekt stworzył podstawy dla skoordynowanego, dostosowanego do wszystkich grup wiekowych programu nauczania przedsiębiorczości dla szkół i wyższych uczelni. Partnerzy inicjatywy chcą teraz wdrożyć ten niezwykle udany projekt w innych krajach UE poprzez Interreg IVA i Interreg IVC”.

Philip Drakeford, Dyrektor Działu Edukacji, Careers Wales West
philipdrakeford@cwwest.co.uk

INTERREG IIIA LITWA/POLSKA

VIDEOCOM: przygraniczna szkoła filmowa

Koszt całkowity: 69 160 euro
Wkład UE: 51 870 euro

„Projekt VIDEOCOM zapewnia kształcenie i sprzęt wideo studentom i pracownikom uniwersytetów w Gdańsku, Kłajpedzie i Olsztynie. W sumie 36 uczestników zdobędzie wiedzę na temat tworzenia filmów. Studenci uczą się pisać scenariuszy, kręcenia zdjęć i obróbki materiału. Dzięki temu szkoleniu będą lepiej rozumieć, jak powstaje film, co powinno ich zachęcić do wykorzystania tego medium do promowania swoich uczelni, miast i regionów. W ramach projektu powstaną cztery filmy: „Ludzie nauki”, „Problemy i rozwój małych przedsiębiorstw”, „Ekologiczne źródła energii” i „Gospodarstwa agroturystyczne”.

Jerzy Olak, Koordynator projektu, Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie
jerzy.olak@uwm.edu.pl

Francusko-belgijska współpraca terytorialna

Usuwanie granic

Setki partnerstw w dziedzinie ochrony zdrowia, kultury, technologii, środowiska, społeczeństwa obywatelskiego i innych. Od PACTE do INTERREG IV, francusko-belgijska współpraca przygraniczna naprawdę kwitnie.

Dostępna dla wszystkich turystyka kulturalna to priorytet dla „Sieci ufortyfikowanych miast”.

– Z pewnością była to ciężka praca! – mówi Henri Lewalle, odpowiedzialny za sprawy europejskie i współpracę przygraniczną w *Alliance nationale des Mutualités chrétiennes* (Krajowe Stowarzyszenie Chrześcijańskich Stowarzyszeń Ubezpieczeń Wzajemnych), który jest największym ubezpieczycielem zdrowotnym w Belgii. – Służba zdrowia to dziedzina złożona i w dużym stopniu polityczna – tłumaczy. – Jest to także bardzo specjalistyczny sektor, zatrudniający wysoko wykwalifikowanych ludzi. Osiągnięcie konsensusu w tym obszarze bywa trudne, ale jest wartością. Henri Lawalle może bez końca mówić o francusko-belgijskiej współpracy przygranicznej w dziedzinie ochrony zdrowia. Jest to projekt, który koordynuje od 15 lat. – Nie chcę się przechwalać, ale osiągamy jedno z lepszych wyników w Europie. Wszystko zaczęło się w 1990 roku projektem PACTE, obejmującym Hainaut, Nord-Pas de Calais i Pikardię oraz pierwszym etapem INTERREG. Wraz z francuskimi przyjaciółmi zadaliśmy sobie pytanie: „Co możemy wspólnie osiągnąć?” Początkowo nie myśleliśmy o służbie zdrowia, ponieważ jest to sektor leżący w gestii poszczególnych państw członkowskich. Ale później przyjrzelśmy się tej sprawie z perspektywy projektu przygranicznego i ustanowiliśmy sobie cel: chcieliśmy zagwarantować mieszkańcom

Projekt „Mabiolac” ma na celu stworzenie nowych materiałów podlegających biodegradacji z kwasu mlekowego.

terenów przygranicznych taki sam poziom opieki medycznej, jaką cieszą się pracownicy przygraniczni.

Francusko-belgijskie obserwatorium zdrowia

Francusko-belgijskie obserwatorium zdrowia było pierwszym projektem współpracy w dziedzinie ochrony

zdrowia. Początkowo jego zadaniem było badanie dostępności usług medycznych we Francji i w Belgii. Jednak w 1992 roku, dzięki wysiłkom profesora Mouton, światowej sławy specjalisty od chorób zakaźnych, m.in. AIDS i SARS, zapoczątkowano projekt współpracy pomiędzy szpitalami w Tourcoing i Mouscron. Obie placówki są oddalone od siebie zaledwie o kilkaset metrów, lecz dzieli je granica. Program zakładał umożliwienie osobom mieszkającym przy granicy korzystanie z usług obu szpitali w wybranych dziedzinach: AIDS w Tourcoings i przewlekłej niewydolności nerek w Mouscron. W 1992 roku podpisano pierwszą umowę INTERREG pomiędzy obiema instytucjami. Porozumienie obowiązuje do dziś: Mouscron zapewnia hemodializy dla 300 belgijskich i francuskich pacjentów rocznie, podczas gdy w Tourcoing leczy się 800 osób chorych na AIDS. Kolejne umowy będą dotyczyły innych chorób w innych częściach tego regionu przygranicznego. – *Jako że nasze działania się uzupełniają, każde porozumienie gwarantuje oszczędności skali. Kosztowny sprzęt jest rentowny, a podmioty świadczące usługi medyczne ściśle współpracują* – wylicza Henri Lawalle. – *Chcieliśmy kontynuować to partnerstwo w oparciu o INTERREG II. W 1999 roku stworzyliśmy francusko-belgijskie obserwatorium zdrowia, które skupia wszystkich działających w regionie przygranicznym interesariuszy tego sektora (np. francuskie fundusze ubezpieczeń zdrowotnych, belgijskie towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych i stowarzyszenia lekarzy) – w sumie 55 członków.*

W ramach INTERREG III w 2002 roku Obserwatorium zostało „Europejskim Ugrupowaniem Interesów Gospodarczych” (*European Economic Interest Grouping – EEIG*). Ta podstawa prawna umożliwiła zawarcie 30 września 2005 roku francusko-belgijskiej umowy ramowej w sprawie współpracy przygranicznej w dziedzinie ochrony zdrowia. Było to jedno z pierwszych porozumień tego typu w Europie. – *To wspinał się, że projekt INTERREG doprowadził do podpisania umowy między państwami. A to dopiero początek...*

Obserwatorium utorowało drogę innym dużym projektom współpracy, np. TRANSCARDS, dzięki któremu 50 000 mieszkańców Thiérache, wiejskiego regionu na granicy francusko-belgijskiej, może korzystać z usług siedmiu szpitali w Belgii i Francji, niezależnie od narodowości. Ten projekt stał się inspiracją dla wdrożenia „zorganizowanych stref dostępu do przygranicznej służby zdrowia” (ZOAST), w których pacjenci z regionów przygranicznych mogą korzystać z leczenia ambulatoryjnego i szpitalnego po obu stronach granicy. W przypadku takiego leczenia pacjenci nie muszą mieć zgody lekarza – wystarczy, że okażą swoją kartę ubezpieczenia zdrowotnego. Specjalne oprogramowanie gwarantuje poprawne funkcjonowanie zarówno belgijskich (SIS) jak i francuskich (Vitale) czytników kart. Obecnie prowadzone są dwa programy ZOAST. ZOAST dla regionu granicznego pomiędzy Walonią a fragmentem francuskich Ardenów obejmuje miejsca, w których mieszkańcy mają lepszy dostęp do opieki w kraju sąsiednim, niż w swoim, np. pacjenci z francuskich okręgów Givet i Fumay mogą być leczeni w Dinant w Belgii, na takich samych warunkach jak we Francji. Około 180 000 osób korzysta z tego rozwiązania. Inny ZOAST obejmuje tereny miejskie w Mouscron, Tourcoing, Roubaix i Wattrelos – w sumie cztery szpitale i 300 000 pacjentów.

– *Z czasem i w miarę rozwoju programu INTERREG przeszliśmy z zawierania umów w sprawie konkretnych schorzeń (AIDS, niewydolność nerek, itd.) do tworzenia struktury dostępu do służby zdrowia (np. TRANSCARDS, ZOAST, usługi pogotowia ratunkowego).*

„Mini-fabryki” – przygraniczny program szkoleniowy.

Naszym celem jest stworzenie przygranicznego systemu pełnej opieki zdrowotnej dla wszystkich mieszkańców regionu. Dzięki INTERREG i europejskim przepisom, które aktywnie promują tego typu porozumienia, to założenie jest realistyczne.

Opatrywanie ran historii

Usuwanie granic oznacza także skupienie się na najlepszym dziedzictwie często burzliwej historii, o czym świadczą liczne pozostałości po fortecach i innych twierdzeniach. W tym kontekście „Sieć ufortyfikowanych miast” – przy istotnym wsparciu z INTERREG – przekształcała dawne strefy konfliktu w miejsca spotkań.

– *Początkowo* – opowiada Solange Leclercq, koordynator regionu wybrzeża Nord-Pas de Calais (Francja) – *lokalni działacze w Gravelines chcieli wykorzystać bogate dziedzictwo fortyfikacji poprzez współpracę z innymi ufortyfikowanymi miastami w sąsiednich regionach w Belgii i Wielkiej Brytanii, zwłaszcza w Zachodniej Flandrii i w Kent. To doprowadziło do stworzenia w 1996 roku projektu INTERREG II, który został rozszerzony w latach 2000-2006 przez INTERREG III i który jest zarządzany przez trzech partnerów: prowincję Flandria Zachodnia (lidera projektu), Syndicat mixte de la Côte d'Opale we Francji i radę hrabstwa Kent. Na początku było 17 miejscowości członkowskich. W 2007 roku było ich 25. Działania w ramach tego projektu obejmują współpracę przygraniczną oraz podejmowane w poszczególnych miejscowościach inicjatywy, spełniające wymogi programu. – Decydującymi czynnikami tego projektu były pożyczki INTERREG oraz praca ludzi: bez kredytów projekt mógłby zaistnieć, ale nie można by tak wiele osiągnąć. Współpraca pomiędzy krajami nie była jedynym wyzwaniem: – Jedną z korzyści INTERREG we Francji jest to, że miasta, a nawet różne departamenty skupione w tej samej organizacji rządowej, potrafią lepiej ze sobą pracować.*

Jednym z głównych celów projektu INTERREG III (ok. 11 218 000 euro, z czego 3 404 000 euro z EFRR) było promowanie korzystania z nowych technologii. W miastach pilotażowych w trzech regionach testowano różne przewodniki dźwiękowe – ostatecznie wybrano system oparty na telefonii komórkowej, wprowadzony pilotażowo w Menen we Flandrii. Oprócz przewodnika w każdym języku, trójjęzycznej ulotki i innych materiałów drukowanych, stworzono przewodniki dźwiękowe oraz stronę internetową (www.fortifications.org). Innym priorytetem jest umożliwienie dostępu jak największej liczbie osób, także nie-

3 pytania do Jean-Pierre'a Robbeetsa,

Inspektora Generalnego
w Departamencie ds. Stosunków
Międzynarodowych
w Regionie Walonii

• Jak ocenia Pan prawie 20 lat współpracy przygranicznej pomiędzy Belgią i Francją?

Bardzo pozytywnie, to było świetne doświadczenie. A wszystkie etapy INTERREG, które wdrażaliśmy od 1990 roku zawsze okazywały się sukcesem. Z administracyjnego punktu widzenia np. nigdy nie musieliśmy stosować zasady automatycznego uwolnienia niewykorzystanych funduszy. A co najważniejsze, ogromna liczba projektów została wdrożona we wszystkich obszarach. Wiele z nich było wynikiem działań na rzecz zrównoważonego rozwoju i partnerstw. Oczywiście w pasie przygranicznym jedne obszary są bardziej chętne do współpracy niż inne.

• Czy współpraca jest źródłem innowacji?

Innowacja jest niezbędna dla rozwoju: usuwanie granic samo w sobie jest innowacyjne! Inicjatywy przygraniczne, np. wymiana technologii, wspólne biura informacji turystycznej, dostęp do opieki zdrowotnej i przygranicznego transportu publicznego także są innowacyjnymi pomysłami.

• Jaka jest według Pana recepta na skuteczną współpracę?

Po pierwsze trzeba mieć odpowiednie nastawienie: trzeba chcieć razem osiągnąć sukces. Politycy muszą się zaangażować w projekt. Trzeba także bardzo dobrze znać partnerów i strukturę administracyjną. I wreszcie działania powinny być przejrzyste i zachęcać obywateli do udziału. Nie dlatego, że jest to ładny gest w ich stronę, lecz żeby zapewnić, że obywatele poczną się odpowiedzialni za projekty, pokazując im jednocześnie zaangażowanie Europy na szczeblu lokalnym.

(1) Obowiązek zwrócenia Komisji środków niewykorzystanych w ciągu dwóch lat od ich przyznania.

pełnosprawnym. – *To była ta ukryta część góry lodowej – ogromne zadanie, którego rezultaty są niemal niewidoczne. Nie istniały żadne europejskie standardy w tej dziedzinie, musieliśmy więc ustalić wspólne kryteria. Aby to zrobić, zbadaliśmy każde miasto pod kątem dostępności, utworzyliśmy powiązania pomiędzy różnymi departamentami i współpracowaliśmy z organizacjami działającymi na rzecz osób niepełnosprawnych.*

W końcowym etapie uwagę skupiono na rozwoju inicjatyw edukacyjnych – siłą napędową tego przedsięwzięcia było flamandzkie stowarzyszenie „Horizon Educatief”. Na tym etapie nie obyło się bez wyzwań, związanych głównie z bardzo scentralizowanym systemem edukacji we Francji oraz faktem, że we Flandrii za oświatę odpowiada region, a nie prowincja. Nie obyło się także bez znaczących sukcesów, jakim był np. Młodzieżowy Dzień Dziedzictwa Narodowego we Francji, powiązany z programem Dni Europejskiego Dziedzictwa. Piąty Młodzieżowy Dzień Dziedzictwa Europejskiego miał miejsce w 2007 roku.

W ciągu 5 lat w tej inicjatywie wzięło udział 32 550 dzieci. Podobne przedsięwzięcie jest prowadzone w Ostendzie (Flandria). Zostało ono zainaugurowane jeszcze przed powstaniem sieci.

Z punktu widzenia zatrudnienia warto wspomnieć o znaczeniu „warsztatów integracyjnych” we Francji. W ramach tego projektu młodzi ludzie będą zatrudniani przy konserwacji twierdz (młodzież otrzyma z tego tytułu odpowiednie zaświadczenia) – jest to branża, w której koszty zatrudnienia są zazwyczaj wysokie. Należy także pamiętać o intensywnej współpracy naukowej pomiędzy trzema regionami – ma ona zastosowanie zarówno przy pracach konserwatorskich, jak i w ramach popularyzacji wiedzy. Niemniej jednak Solange Leclercq zaznacza, że najważniejszą kwestią jest „ogromna ilość czasu i zasobów niezbędnych do koordynowania programu”. Te słowa potwierdza jej flamandzka odpowiedniczka, Sophie Muylaert, która podkreśla jakość tego partnerstwa: – *Na poziomie przygranicznym nasz zespół był bardzo skuteczny. Spotykaliśmy się co 2 miesiące – nie było między nami problemów językowych lub sporów co do podziału środków. W tym względzie zawsze świetnie nam się współpracowało.*

W latach 2007–2013 wszystko się zmienia: wieloletni projekt „Sieć ufortyfikowanych miast” wydał owoce i partnerzy nie chcą zmieniać jego formy, lecz planują rozszerzyć działania na inne obszary, nie tylko fortyfikacje. Miasta członkowskie mogą być zainteresowane rozwojem innych projektów, zarówno tych związanych ze współpracą transnarodową (INTERREG IIIB), jak „Septentrion: od ufortyfikowanego miasta do zrównoważonego miasta” czy też „Przejście przez linie”, jak i ze współpracą międzyregionalną (INTERREG IIIC).

Muzea, muzea

W Hornu, położonym w belgijskiej prowincji Hainaut, nie ma ufortyfikowanej twierdzy. Można tam za to znaleźć inną, niezwykle ważną budowlę z lat 1810–1830: Grand-Hornu, unikalny przykład urbanistyki funkcjonalnej z początków ery przemysłowej. Kompleks, zbudowany w stylu neoklasycystycznym, obejmuje warsztaty, biura oraz przestrzeń mieszkalną dla robotników i dyrektorów. Liczne łuki, frontony, okna w kształcie półksiężyca i stare budynki kopalni to wymienita sceneria dla Muzeum Sztuki Współczesnej (MSW) Wspólnoty Francuskiej w Belgii, mieszczącego się w tym budynku od 2002 roku. MSW, którego celem jest przyspieszenie rozwoju kulturalnego i gospodarczego w tym zdegradowanym regionie, zatrudnia 50 osób i przyjmuje rocznie 75 000 zwiedzających.

Od chwili założenia muzeum stawia na współpracę. – *INTERREG, który zainaugurowano w chwili otwarcia muzeum, był dla nas prawdziwym dobrodziejstwem – mówi Julien Foucart, który pracuje nad projektem INTERREG w MSW. – INTERREG umożliwił nam zawarcie formalnej umowy partnerskiej z Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Lille (MSN), utworzonym w 1983 roku. Wiele nas łączy: ta sama kultura regionu, struktura operacyjna, lokalizacja (mieszcimy się w wyjątkowych miejscach, stosunkowo blisko siebie). Dzięki INTERREG natychmiast skorzystaliśmy z napływu francuskich turystów i – co ważniejsze – z cennego doświadczenia MSN.*

Projekt „graniczny” łączący oba muzea ma dwa główne cele: zwiększenie świadomości na temat sztuki współczesnej wśród defaworyzowanej młodzieży oraz zwiększenie mobilności osób

odwiedzających muzea w tych regionach. Współpraca objęła wspólne kampanie promocyjne i około 20 projektów edukacyjnych. Muzea wymieniły się także kolekcjami i utworzyły sieć („REZI”) głównych podmiotów, zajmujących się kulturą w regionie INTERREG. Punkt kulminacyjny partnerstwa miał miejsce w 2005 roku, kiedy MSW, który musiał zostać zamknięty do 2009 roku z uwagi na rozbudowę, przekazał swoją kolekcję oraz niewystawione dzieła MSW. – *W ciągu zaledwie kilku lat razem poczyniliśmy ogromne postępy* - mówi Dominique Cominotto, zastępca kierownika MSW. – *Nasza współpraca to coś więcej niż zwykłe partnerstwo, to prawdziwa integracja obu zespołów. Naprawdę się rozwinęliśmy.*

W ramach INTERREG IV projektów jest pod dostatkiem – oba muzea chcą nawiązać współpracę z nowymi, znanymi partnerami: z Luwrem, którego oddział zostanie otwarty w Lens w 2008 roku, oraz z Muzeum Dr Guislain w Gandawie, specjalizującym się w *art brut*. Inne pomysły to projekt *Navettes de l'Art*. (transport autokarowy łączący Gandawę, Lille, Hornu, Lens, itd.), projekt *Musées jardins* (imprezy letnie skierowane do rodzin), zbieranie dokumentów wszystkich czterech muzeów oraz wystawa w dawnym urzędzie celnym.

Projekt „GoGIS”: tworzenie przygranicznego Systemu Informacji Geograficznych.

Sąsiedzi

– *Współpraca francusko-belgijska w ramach INTERREG działa tak dobrze, jak niegdyś przemysł tytoniu* – żartuje Didier Tellier, Naczelnik ds. Informacji w Dyrekcji Generalnej ds. Współpracy Międzynarodowej w Regionie Walonii, instytucji zarządzającej programem INTERREG IIIA Francja-Walonia-Flandria (patrz tekst w ramce). – *Oczywiście sprawę ułatwiają nasze więzy kulturowe oraz bliskość geograficzna. Ale jest jeszcze inny, niezwykle istotny czynnik: zaangażowanie ludzi pracujących przy projekcie. W tym względzie prawdopodobnie moglibyśmy poprawić nasz system komunikacji. W ramach INTERREG IV staramy się kontynuować strategię z poprzednich etapów – cele z Lizbony, Goeteborga, badania naukowe, zrównoważony rozwój, promocja kultury, itd. – i zapewnić spójną komunikację z obywatelami i promotorami projektu.*

Ostatnie słowo słusznie należy do jednego z promotorów działań – Jean-Marca Popota, dyrektora Regionalnego Centrum ds. Innowacji i Transferu Technologii (CRITT) w Charleville-Mézières, specjalizującego się w obróbce powierzchni i zaangażowanego w dwa projekty INTERREG: – *Wartość dodana INTERREG to – najprościej mówiąc – możliwość współpracy z sąsiadami. Przed INTERREG nie mieliśmy mentalności przygranicznej. Utalentowanych pracowników szukaliśmy we Francji, 800 km od Charleville, podczas gdy Belgowie byli na wyciągnięcie ręki.*

INTERREG IV Francja-Walonia-Flandria (2007-2013)

Program INTERREG IV Francja-Walonia-Flandria, dysponujący budżetem w wysokości ok. 248,5 mln euro, z czego nieco ponad 138 mln euro pochodzi z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR), ma cztery priorytety:

- 1) stymulowanie rozwoju gospodarczego regionu poprzez spójne i całościowe podejście do strefy przygranicznej;
- 2) rozwijanie i promowanie tożsamości regionów przygranicznych poprzez działalność kulturalną i turystykę;
- 3) wzmocnienie uczucia wspólnoty wśród mieszkańców, poprzez poprawę jakości usług przygranicznych i dostęp do nich;
- 4) nadanie większej dynamiki wspólnemu zarządzaniu regionem poprzez zrównoważony, skoordynowany i zgodny w warunkami życia rozwój.

W ramach programu zapewnione jest także wsparcie techniczne służące szkoleniu i wdrożeniu projektu.

Region współpracy, obejmujący powierzchnię 61 604 km² i zamieszkały przez 10,5 mln ludzi, stanowi 1,84% powierzchni Unii Europejskiej i 2,6% jej mieszkańców.

Program INTERREG IV Francja-Walonia-Flandria został zatwierdzony 15 listopada 2007 roku i jest zarządzany przez Region Walonii (Belgia).

Kontakt:

<http://www.interreg-fwvl.org/>

INTERREG IIIB CADSES

CORELOG – COordinated REgional LOGistics (Skoordynowana Logistyka Regionalna)

Koszt całkowity: 1 486 600 euro
Wkład UE: 957 450 euro

Projekt CORELOG, obejmujący sześć państw członkowskich, skupia się na rozwoju polityki publicznej w dziedzinie logistyki i transportu towarów. Celem projektu jest stymulowanie konkurencyjności firm produkcyjnych oraz operatorów logistycznych i transportowych. W ramach CORELOG powstało 8 laboratoriów badających i testujących systemy współpracy w zakresie zarządzania logistyką wśród spółek oraz podmiotów publicznych i prywatnych. Te laboratoria pokazują oszczędności, które mogą wypracować zarówno firmy, jak i władze regionalne dzięki promocji i wdrożeniu nowych rozwiązań logistycznych. Wspomniane rozwiązania zakładają, że podaż i popyt na transport oraz usługi logistyczne, wymagające bezpośredniego zaangażowania zakładów produkcyjnych i operatorów logistycznych, stanowią podstawę dla tworzenia polityki w przyszłości.

Paolo Ferrecchi, Główny Partner, Region Emilia-Romagna.
cosmo@regione.emilia-romagna.it
www.corelog.eu

INTERREG IIIB EUROPA PÓŁNOCNO-ZACHODNIA

REVIT: rewitalizacja terenów poprzemysłowych

Koszt całkowity: 22 597 609 euro
Wkład UE: 11 005 616 euro

Niemal w każdym mieście północno-zachodniej Europy są tereny poprzemysłowe, które mogłyby zostać ponownie zagospodarowane w celu poprawy jakości środowiska miejskiego. Rewitalizacja zdegradowanych obszarów przyczyniłaby się także do stworzenia nowych warunków zatrudnienia, stymulacji lokalnej gospodarki oraz do zachowania terenów zielonych i wcześniej niewykorzystanych. W projekcie REVIT wzięło udział 6 partnerów z czterech krajów. Uczestnicy przyrzekli się wspólnym problemom związanym z terenami poprzemysłowymi, które wymagają bardziej skutecznych działań. Zespoły skupiły się przede wszystkim na: narzędziach rewitalizacji terenów poprzemysłowych oraz metodach stymulujących zaangażowanie społeczności lokalnej; nowych możliwościach finansowania; modelach partnerstwa w publiczno-prywatnych i koncepcjach marketingowych w kontekście rewitalizacji terenów poprzemysłowych; rozwoju wielofunkcyjnym, ochronie i inteligentnym ponownym wykorzystaniu dziedzictwa przemysłowego; wstrzymaniu degradacji środowiska i ochronie zasobów naturalnych.

Thomas Zügel, Główny Partner, Miasto Stuttgart,
 Amt für Stadtplanung und Stadterneuerung
thomas.zuegel@stuttgart.de

INTERREG IIIC WSCHÓD

RegEnergy: zaspokojenie rosnącego zapotrzebowania na energię

Koszt całkowity: 1 466 234 euro
Wkład UE: 989 443 euro

W ramach RegEnergy utworzono ogólnoeuropejską sieć 18 partnerów z 10 krajów UE i Rosji. Partnerzy połączyli wysiłki w celu wymiany wiedzy i informacji na temat reform i zarządzania w sektorze energetycznym. Członkami sieci są interesariusze na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym. Projekt ma na celu rozpowszechnianie ekologicznych i stosunkowo tanich sposobów dostarczania energii w Europie, poprawę i restrukturyzację sektora energetycznego oraz promowanie efektywności energetycznej. Sieć zapewnia informacje na temat instrumentów finansowych i lokalnych polityk na rzecz racjonalnego zużycia energii oraz wspiera europejskie regiony i gminy w zakresie zaspokojenia rosnącego zapotrzebowania na energię poprzez wymianę informacji na temat przykładów innowacyjnych dobrych praktyk w dziedzinie energii odnawialnej.

Julia Jenson, koordynator projektu
julia.jesson@gtz.de
www.reg-energy.de

INTERREG IIIC POŁUDNIE I ZACHÓD

CoPraNet: zintegrowany system zarządzania obszarami przybrzeżnymi

Koszt całkowity: 1 855 740 euro
Wkład UE: 1 151 205 euro

Projekt „CoPraNet” zakładał stworzenie sieci specjalistów ds. wybrzeża oraz zmniejszenie dystansu pomiędzy planistami, managerami i naukowcami w całej Europie. Cel miał zostać osiągnięty poprzez wsparcie międzyregionalnej wymiany dobrych praktyk w dziedzinie zarządzania wybrzeżami oraz lepsze wdrożenie zintegrowanego systemu zarządzania strefami przybrzeżnymi (ZSZSP) w Europie. 21 europejskich partnerów projektu stworzyło łatwo dostępny i wielojęzyczny podręcznik gospodarowania plażami oraz internetową bazę danych ZSZSP zawierającą ponad 158 studiów przypadku i 167 projektów prowadzonych w całej Europie. Opracowano i rozpowszechniono także wiele produktów informacyjnych w kilku wersjach językowych. Innym ważnym osiągnięciem projektu było stworzenie „QualityCoast” – programu dla turystycznych miejscowości nadmorskich, służącego do informowania turystów i odwiedzających oraz włączania władz lokalnych do działań na rzecz zrównoważonej turystyki. „QualityCoast” został przetestowany w Portugalii we współpracy z władzami lokalnymi.

Margarida Nunes, Komisja Regionalna Ministerstwa Środowiska, Planowania Przestrzennego i Rozwoju Regionalnego Portugalii (CCDR/MAOTDR)
margarida.nunes@ccdr.pt

Komisja Europejska, Dyrekcja Generalna ds. Polityki Regionalnej
 Jednostka 01 – „Informacja i Komunikacja”
 Ana-Paula Laissy
 Avenue de Tervuren 41, B-1040 Bruksela
 Faks (32-2) 29-66003
 E-mail: regio-info@ec.europa.eu
 Internet: http://ec.europa.eu/regional_policy/index_pl.htm

ISSN 1725-8243

© Wspólnoty Europejskie, 2007
 Powielanie dozwolone pod warunkiem podania źródła

Wydrukowano w Belgii

URZĄD OFICJALNYCH PUBLIKACJI
 WSPÓLNOT EUROPEJSKICH
 L-2985 Luksemburg

Urząd Publikacji
Publications.europa.eu

Strona internetowa Info regio: główne działy dostępne w 22 językach

„Polityka” oraz „Środki” to pierwsze dwa działy nowej strony internetowej Info regio opracowane w 22 językach. Odtąd internauci będą mieli dostęp do szczegółowych informacji na temat historii, głównych celów i kluczowych narzędzi europejskiej polityki regionalnej w latach 2007-13.

http://ec.europa.eu/regional_policy/index_pl.htm